

І буде ранок. Простягнеш руку,
торкнеш повітря, живе й туге.
«Війна — костопалка і м'ясорубка», —
зронив був Гео.

Іди, іди. Почалися зливи.
Земля — як тельбухи. Руки мастяться.
Поки ми тут добирали слів,
повз нас проїхав з росії майстер.

Тюрма цю землю їстиме; так
тепер копати, мов небо копаєш.
І попіл кіс, і попіл цитат,
і сонце встало в синім Китаї,

і гавкіт вівчарок на кожен стріл,
на землю з повітря тече тривога.

Скажи історії, — вдові й сестрі, —
що ми відходимо ненадовго.

Втішай її добре. Лишися малим,
хай купить м'яча тобі та фломастери.
А як питатиме, куди пішли,
скажи їй правду:
вбивати майстра.

Зацвіте алича, і рука задрижить:
допиши, допиши, поділися з кимось.
Бо солдати знаходять вцілілі книжки
у підпалених ворогом житлах.

Бо своїх упізнаєш у снах і ділах,
бо вітри переплетено із прапорами,
бо долоня шорстка, як бузкова кора,
у химерному спокої розполагі.

Покоління шукає для себе назви. І сни
тим тривожніші, чим раптовіша тиша.
Бо галактика наших обпечених книг,
як дитина застуджена,
хрипко дише.

x x x

Три дні вітрів і молода вода.
Що з нами ще не сталося, що буде?
Недóсвіт білий голі руки студить
і кришаться, як хліб, торішні дати.

Ця пісня неприкаяних така,
що порівну в ній ніжності та гніву.
Тримає колос на іконі Діва
маленькими, дитячими руками.

Я роздивляюсь руки: і усі
обвітрені — кого лише стрічаю.
Мене не вчили сіяти, хоча
я вмю пам'ятати, де посіви.

Піди ж, мій співче, жни та переконую.
Тут вітер і немає інших нас.
Тримай міцніше наш підбитий час,
немов це з нас мальовано ікону.

x x x

Після вогню стає ламкішою тиша.
Наші сховки встелені пір'ям і шовком.
І доконану форму інфінітиву «йти»
всі неодмінно римують зі словом «шов» —

але полотнище неба щільне і чисте.
Срібло моє, ходи собі, тонко-тонко і гостро,
пульсом ґрунтових вод, яким земля зазвучить,
щойно потребуватиме власного голосу.

Придорожні квіткарки
з циганською тугою і завзяттям,
сонце за край — несе, напуває, душить.
Ось тепер: поночі ходитимуть по кімнаті
прохолодні, хрусткі, перші тюльпанні душі.

Сталося, станеться. Часу в'юнка петля,
сіються зуби дракона — ростуть слова.
І як ніж до ножа, як лоб до плеча — притуляється
точна рима до неточного римування.

І заплітає браму до ранку плющ,
Срібло моє, ходи, переконано, недоконано.
Наші сховки — з паперу і кристалю,
із непророслих торішніх
зубів дракона.

Нарешті навчилася відповідати коротко
на питання: про що ваші вірші?
Про мій час.

Він вкладає до рота ніж.
Вкладає до рота квітку.
Вкладає до рота сіль.
Вкладає до рота річку.
«Ось, — каже, — буде твій голос,
потім його зламаю».

Він веде одночасно крізь війну і любов,
наосліп,
тривкою стежкою потемнілої мови,
поки довкола
горять низинні тисячолітні торфовища,
роблячи води гіркими,
змінюючи структуру ґрунту,
задимлюючи горизонт.

Він дарує сміх уночі,
якого не заглушити нічим.

І коли виводить врешті до моря, де селяться
всі голоси, —
дає на березі визначальну метафору:
розмова з мертвими поетами —
це спокій порту приписки,
але дотики до живих —
щоразу початок шторму.

х х х

Станеш на блокпосту і освітлиш салон,
викашляєш на холоді цілу продимлену душу.
Кілька тижнів тебе між цих полів не було —
обрій тримається міцно, з місця не зрушив.
Просто чергова межа з тих найтонших меж,
де прописуються наперед тривання твоє і сила.
І птахи в листопаді тут негучні, обережні,
як і люди, що коло них лишились.
Простір, мов нитка в голку, в зиму ввібгався весь.
Вістря близьких снігів ніжно лоскоче серце.

Бачиш, йому тут вклоняється все живе.
Скоро він спалахне, а тоді вознесеться.

А за межею тече собі така сама ріка,
і в полях виструнчуються соняхи чорноголові,
і в лаві стоять поети у лаврових своїх вінках,
крутять в руках тубуси від енловів,
саперні лопати, броніки шостого класу,
макміллани снайперські, аутели та мавіки.

І тече ріка, і врешті роз'єднує вас.
Світиться з того берега тепла незнана нав.
Будеш чекати й собі
переправи, як перемоги.
Будеш його шукати у потойбічній юрбі.
Скажеш: ось я прийшла — то й віддавай мені, мово,
того шуга́я, що личко у нього біле.